

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและ
เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การ
สอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

A study of Learning Achievement in Communicative English Speaking Ability and Attitude toward English Language Learning Prathomsuksa 6 Students Using Concentrated Language Encounter Technique.

ศุลีพร สุ่มมาตย์¹, จิระพร ชะโน², ทิพาพร สุจारी³

Suleeporn Summart¹, Jiraporn Chano², Tipaporn Sujaree³

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้ เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
และเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการสอนแบบมุ่ง
ประสบการณ์ทางภาษากลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 11 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่
แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชนิดปรนัย จำนวน 30 ข้อ
แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียน จำนวน
20 ข้อ และแบบบันทึกการสังเกตการสอน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ
ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานใช้ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-
Ranks Test ซึ่งผลจากการวิจัย พบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้ มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 83.64 / 80.30
ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้ 2) ดัชนีประสิทธิผล ของแผนการจัดการเรียนรู้มีค่าเท่ากับ 0.70 ซึ่งแสดง
ว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียน ร้อยละ 70 3) นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีผล
สัมฤทธิ์หลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 4) นักเรียนมีเจตคติที่ดี ต่อ
การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 86 และ 5) ผลการจัดการเรียนรู้ การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ
สื่อสาร ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการ
สื่อสารได้ดี เนื่องจากกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย ทำให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ จนเกิดเป็นความรู้
การฝึกฝนจากสถานการณ์จริง ทำให้นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ ไปใช้ในชีวิตประจำวัน อีกทั้งนักเรียน
ยังมีเจตคติที่ดี ต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพราะมีกิจกรรมที่หลากหลาย สามารถกระตุ้นและดึงดูดความ

¹ นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 085-8535223, picnic1987@hotmail.com,

² อาจารย์ประจำ, คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

³ อาจารย์ประจำ, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

¹ Master degree student of Faculty of Education, Mahasarakham University, 085-8535223, picnic1987@hotmail.com

² Lecturer, Faculty of Education, Mahasarakham University.

³ Lecturer, Faculty of Humanities and Social Sciences , Rajabhatmahasarakham University.

สนใจในตัวนักเรียนได้ เนื้อหาที่เรียนเป็นเรื่องใกล้ตัว นักเรียนสามารถนำไปใช้ได้จริง

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, เจตคติต่อการเรียน, การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

Abstract

The study aimed at investigating the Learning Achievement in Communicative English Speaking Ability and Attitude toward English Language Learning Prathomsuksa 6 Students Using Concentrated Language Encounter Technique. The samples were 11 Prathomsuksa 6 students. The instruments used in the study were : 5 English lesson plans ,a 30 items achievement test , an Attitude toward English Learning test, English speaking's student form and an observation form. The statistics used for the data analysis were mean, percentage and standard deviation. The Wilcoxon Matched Pairs Signed Rank Test was tested for hypothesis testing. The results of the study indicated that: 1) the lesson plans for organization of learning activities by the Concentrated Language Encounter technique had the efficiencies of 83.64 / 80.30 2) The effectiveness indices of learning were 0.70. 3) The students showed a significant difference in pre-test and post-test results, meaning that their achievement had improved. 4) The Attitude toward English language learning of was 86.00%

Overall results revealed that the using of Concentrated Language Encounter Technique help improve the students speaking ability and their attitude towards.

Keywords: learning achievement, English Speaking Ability for communicative, Attitude toward learning, Concentrated Language Encounter

บทนำ

ในจำนวนภาษาต่างประเทศ ที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญและแพร่หลายที่สุด จนกล่าวได้ว่าแทบทุกประเทศในโลกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาสากล ที่คนเราควรเรียนรู้ (สุมิตรา อังวิวัฒนกุล. 2539 : 1) เพราะภาษาอังกฤษจะเป็นเครื่องมือสำคัญ ให้ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในการแสวงหาความรู้ ข้อมูลได้สะดวกรวดเร็วกว่าและมีโอกาสที่จะพัฒนาความรู้ความสามารถประสบความสำเร็จ ได้ดีกว่าผู้ที่มี

ความรู้ด้านภาษาอังกฤษน้อยกว่าความสำคัญของภาษาอังกฤษ กระทรวงศึกษาธิการตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษจึงได้ปรับปรุงหลักสูตรให้มีการเรียนการสอนต่อเนื่องตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนให้มีทักษะพื้นฐานในการฟังพูดอ่านและเขียนสามารถติดต่อสื่อสารกับสังคมโลกได้อย่างถูกต้อง (กรมวิชาการ. 2544 : 1-5) โดยมีกระบวนการเรียนรู้ที่มีการฝึกปฏิบัติ มีการนำภาษาไปใช้จริงตามหน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมาย โดยมีเป้าหมายอยู่ที่การใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษา

ให้เหมาะสมกับสภาพทางสังคมดังนั้นกระบวนการจัดการเรียนรู้ จะมุ่งให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกภาษาให้มาก และให้มีทักษะในการแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ที่มีอยู่อย่างหลากหลาย

ทักษะการพูด เป็นทักษะการใช้ภาษาที่สำคัญทักษะหนึ่งที่ถูกจัดลำดับให้เป็นทักษะที่สอง (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2539 : 167) ในทักษะการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะคือฟัง พูด อ่านและเขียนเพราะมนุษย์เป็นสัตว์สังคม ต้องมีการพบปะสมาคมซึ่งกันและกันเพื่อทำภารกิจต่างๆ เพื่อการติดต่อสื่อสารประจำวันทั้งการติดต่อสื่อสารโดยตรง คือ การพบปะพูดคุยแบบตัวต่อตัว และการติดต่อสื่อสารผ่านสื่อต่างๆ เช่น การใช้โทรศัพท์ซึ่งปัจจุบันนี้ทำได้ง่ายสะดวกรวดเร็ว และค่าใช้จ่ายถูก ทำให้คนส่วนมากนิยมการติดต่อสื่อสารกัน โดยใช้วิธีการพูดมากกว่าวิธีอื่นการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของ ผู้พูด ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นเพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจ และจะช่วยให้การอ่านการเขียนง่ายขึ้นด้วย

จากการสำรวจข้อมูล ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จากแบบบันทึกการประเมินการวัดผลและประเมินผล(ปฟ.5) แบบบันทึกคุณภาพผู้เรียน (ปฟ.9) และการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net) ประจำปีการศึกษา 2552 - 2554 พบว่า นักเรียนมีคะแนนและผลการเรียนเฉลี่ยต่ำในมาตรฐานและตัวชี้วัดรายวิชาที่เกี่ยวข้องของ การพูดภาษาอังกฤษหรือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จึงทำให้คะแนนอยู่ในเกณฑ์ต่ำและค่าคะแนนเฉลี่ย (O-net) ระดับโรงเรียน ต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ไม่กล้าแสดงออก ขาดความมั่นใจในตนเอง ไม่สนุกสนานเมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไม่มีความสุขและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อ

การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา (The Concentrated Language Encounter Technique) ทั้งในประเทศไทย และต่างประเทศ ตั้งแต่ พ.ศ. 2530 ถึงปัจจุบันพบว่าวิธีการสอนนี้ ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจกระตือรือร้น มีความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาสูงขึ้น นักเรียนสามารถจำคำศัพท์จับใจ ความสำคัญหายละเอียดจากเรื่อง ที่อ่าน และใช้คำพูดในบทสนทนาได้ เป็นแนวการสอนที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะการใช้ภาษา เรียนรู้ด้วยตนเองให้มากที่สุดให้ประสบการณ์ และพัฒนาผู้เรียนโดยผู้สอนมีหน้าที่คอยให้คำแนะนำ คอยช่วยเหลือ ให้กำลังใจ แก่ผู้เรียน ตลอดทั้งจัดกิจกรรมที่หลากหลาย และสอดคล้องกับธรรมชาติ เตรียมการจัดรูปแบบสถานการณ์ทางภาษาและเน้นการนำความรู้ไปใช้ได้ในชีวิตจริง (เสาวลักษณ์ รัตนิวิช. 2531 : 73) ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ จากการฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้านคือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งเป็นการเรียนแบบธรรมชาติ ทำให้ผู้เรียนสามารถสรุปองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง และเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาอย่างต่อเนื่อง เกิดความรู้ที่คงทนจากการปฏิบัติจริง ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจ กล้าแสดงความคิดเห็น ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (พลับพลึง พันธไชย. 2553: 87-88) ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการใช้ภาษา โดยการเล่าเรื่องด้วยความคิดของผู้เรียนเอง จากเรื่องที่ได้ฟัง และประสบการณ์เดิม ได้แสดงความคิดเห็นโดยใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารกับผู้สอนและเพื่อนๆ กระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกซึ่งความสามารถในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ในลักษณะบูรณาการ กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิด และแสดงออกทางภาษาโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรม เกิด

ความสนุกสนานในการเรียน ทำให้บรรยากาศในการเรียนไม่ตึงเครียด เป็นผลในทางบวก ทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น (มาลินี พันธเทพ. 2545 : 97-102) ผู้วิจัยจึงได้นำการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มาใช้แก้ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยมุ่งเน้นศึกษาพัฒนาการด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 กิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียน เช่น การสนทนาโต้ตอบ ร้องเพลง และชมวีดิทัศน์

ขั้นที่ 2 ครูสอนคำศัพท์ใหม่ของบทเรียน และโครงสร้างไวยากรณ์

ขั้นที่ 3 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง

ขั้นที่ 4 นักเรียนเล่าเรื่องจากที่ได้ฟัง ลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ฟังมาโดยใช้เป็นภาษาของตนเอง

ขั้นที่ 5 นักเรียนแบ่งกลุ่ม สนทนาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องจากขั้นตอนที่ 4

ขั้นตอนที่ 6 นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่ วาดภาพประกอบแล้วเย็บเป็นเล่ม พร้อมทั้งนำเสนอเรื่องราวในหนังสือเล่มใหญ่ด้วยภาษาของตนเอง

ขั้นที่ 7 นักเรียนทำกิจกรรมฝึกทักษะทางภาษาเพิ่มเติม เช่น เล่นเกม การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การสนทนาสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูล

จากหลักการและเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยได้ตระหนักถึงปัญหาและเห็นความสำคัญของการเรียนโดยนำการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษามาใช้แก้ปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยมุ่งเน้นศึกษาพัฒนาการด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยคาดหวังว่าการจัดกิจกรรม

การเรียนด้วยวิธีดังกล่าวช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น และผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนในปีการศึกษาต่อไป

ความมุ่งหมายของงานวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อศึกษาทัศนคติประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียน
4. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
5. เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

วิธีการศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในชมรมภาษาอังกฤษเพื่อสอนซ่อมเสริมวิชาภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านห้วยสนุก-สะพานทองสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ดเขต 1 จำนวน 11คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยในครั้งนี้ผ่านผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและการหาคุณภาพเครื่องมือแล้ว ได้แก่

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์

ทางภาษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 5 แผน 15 ชั่วโมง โดยมีขั้นตอนการสอนดังนี้ขั้นที่ 1 กิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียน เช่น การสนทนาโต้ตอบระหว่างครูและนักเรียน ร้องเพลง และชมวีดิทัศน์ ขั้นที่ 2 ครูสอนคำศัพท์ใหม่ของของเนื้อหา และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้อง ขั้นที่ 3 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง ขั้นที่ 4 นักเรียนเล่าเรื่องที่ได้อ่าน หรือสามารถลำดับเหตุการณ์ก่อนและหลังของเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่าน โดยใช้เป็นภาษาของตนเอง ขั้นที่ 5 นักเรียนแบ่งกลุ่มสนทนาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง ขั้นตอนที่ 6 นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่ วาดภาพประกอบแล้วเย็บเป็นเล่ม พร้อมทั้งนำเสนอเรื่องราวในหนังสือเล่มใหญ่ด้วยภาษาของตนเอง ขั้นที่ 7 นักเรียนทำกิจกรรมฝึกทักษะทางภาษาเพิ่มเติม เช่น เล่นเกม การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การสนทนาสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูล

2. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นแบบทดสอบแบบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีค่าความยาก ตั้งแต่ 0.26 ถึง 0.72 มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.46 ถึง 0.80 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.78

3. แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.45 ถึง 0.90 และมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.85

5. แบบบันทึกการสังเกตการสอน

การดำเนินการวิจัยได้แก่

1. จัดปฐมนิเทศทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาบทบาทของนักเรียนจุดประสงค์ของการเรียนและวิธีการประเมินผลการเรียนรู้

2. ทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. ทดลองสอนนักเรียนตามแผนการเรียนรู้โดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาที่สร้างขึ้น 5 แผน จำนวน 15 ชั่วโมง

4. ทดสอบหลังเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

5. วัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

6. นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ข้อมูลจากแบบสอบถามเจตคติ ของนักเรียน มาวิเคราะห์ โดยใช้วิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 5 ชั้น ได้แก่

1. วิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ที่มีค่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ

2. วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้สูตรคำนวณหาค่าดัชนีประสิทธิผล

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียน โดยใช้ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks ในการทดสอบสมมติฐาน

4. วิเคราะห์ผลการวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ

5. วิเคราะห์ผลการจัดการเรียนรู้ การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้แบบบันทึกการสังเกตการสอนและการบันทึกหลังแผนการจัดการเรียนรู้

ผลการศึกษา

จากผลวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปได้ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ $83.64 / 80.30$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ $75/75$ ที่กำหนดไว้

2. ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเท่ากับ 0.70 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นร้อยละ 70.00

3. นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

4. นักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษามีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

5. ผลการจัดการเรียนรู้ การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) นักเรียนได้ฝึกประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาจากกิจกรรมต่างๆ เช่น การฟังเรื่องเล่าจากครูการอภิปรายเรื่องที่ได้ฟัง การเล่าเรื่องโดยลำดับเหตุการณ์ได้อย่างถูกต้อง การสนทนาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ฟังมาโดยใช้ภาษาของตนเอง โดยนักเรียนได้ใช้ความรู้ที่เรียนแล้วนำมาพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ ความ

รู้ที่นักเรียนได้จากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ ฝึก ปฏิบัติ พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาและบูรณาการความรู้นั้นด้วยนักเรียนนักเรียนจึงสามารถพูดภาษาอังกฤษและใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม ด้านทักษะพิสัย (Effective Domain) นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกปฏิบัติและพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ฝึกใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงานทั้งกิจกรรมกลุ่มและเดี่ยว การพยายามพูดภาษาอังกฤษหรือใช้ภาษาในการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจทั้งการสื่อสารด้วยเสียง (การพูด-การฟัง) ตัวอักษร (การอ่าน-การเขียน) และการใช้ท่าทางประกอบการพูด (การแสดงบทบาทสมมติ) นักเรียนได้ฝึกประสบการณ์ทางภาษาด้วยตนเอง ทำให้ความรู้ที่นักเรียนมีเกิดความคงทนและยั่งยืน นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้จริงในชีวิตประจำวัน ด้านจิตพิสัย (Psychomotor Domain) นักเรียนมีโอกาสได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้ฝึกวางแผนการทำงานเป็นกลุ่ม การแสดงและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย มีความเอื้อเฟื้อ แบ่งปันต่อเพื่อนในกลุ่ม นอกจากนี้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน เมื่อทำกิจกรรมร่วมกัน เช่น ครูคอย ให้กำลังใจ แนะนำ ช่วยเหลือและกระตุ้นนักเรียนในการเรียน ก็ช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดังตาราง 1-2

ตาราง 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียน มีค่าเท่ากับ .003 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ .05 นั้นหมายความว่ามีความมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ	T
ก่อนเรียน	330	110	10	3.71	33.33	.003*
หลังเรียน	330	265	24.09	3.30	80.30	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 2 วิเคราะห์ผลการวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการสอบถามแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาพบว่าข้อคำถามเชิงนิมิต นักเรียนมีเจตคติอยู่ใน ระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง (4.55 – 4.91) จำนวน 9 ข้อ ระดับเห็นด้วย (4.00 – 4.45) จำนวน 2 ข้อ ส่วนข้อคำถามเชิงนิเสธนักเรียนมีเจตคติอยู่ในระดับ เห็นด้วย (3.73 – 4.36) จำนวน 2 ข้อ ระดับไม่แน่ใจ (3.18 – 3.45) จำนวน 3 ข้อและระดับไม่เห็นด้วย (3.91 – 4.18) จำนวน 4 ข้อ และคะแนนเฉลี่ยรวมมีค่าเท่ากับ 4.30 แสดงว่านักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนอยู่ในระดับ มาก

ข้อคำถามที่	\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
1. ข้าพเจ้ามีความสุขมากเมื่อได้ใช้ภาษาอังกฤษกับเพื่อนๆในชั้นเรียน	4.91	0.30	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2. ข้าพเจ้ามีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เพิ่มมากขึ้นจากเดิม	4.64	0.50	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3. รู้สึกเครียดทุกครั้งเมื่อนึกถึงการแสดงออกในวิชาภาษาอังกฤษ	3.18	1.17	ไม่แน่ใจ
4. วิชาภาษาอังกฤษเรียนแล้วตื่นเต้นและสนุกสนาน	4.82	0.40	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
5. วิชาภาษาอังกฤษเรียนแล้วใช้ประโยชน์ได้จริง	4.55	1.51	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
6. ข้าพเจ้ารู้สึกทำท่ายทุกครั้งเมื่อมีโอกาสได้สื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ	4.45	0.69	เห็นด้วย
7. ข้าพเจ้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้วไม่ค่อยรู้เรื่องเพราะเป็นวิชาที่เรียนรู้อย่างยาก	3.55	0.69	ไม่แน่ใจ
ข้อคำถามที่	\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
8. วิชาภาษาอังกฤษเรียนแล้วทำให้กล้าแสดงออก	4.64	0.50	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
9. เรียนภาษาอังกฤษทำให้เป็นคนที่ดีทันโลก ทันสมัย	4.00	1.00	เห็นด้วย
10. วิธีการสอนแบบเดิมทำให้เรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้วสับสน ไม่สนุก	3.73	1.10	เห็นด้วย
11. เกมภาษาอังกฤษที่ครูให้ฝึกเล่นทำให้ข้าพเจ้าสนุกสนาน	4.91	0.30	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
12. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มั่นใจหากต้องสื่อสารภาษาอังกฤษในห้องเรียน	4.18	0.60	ไม่เห็นด้วย
13. ข้าพเจ้ารู้สึกหนักใจเมื่อถึงชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.45	1.44	ไม่แน่ใจ
14. ภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันของข้าพเจ้า	4.82	0.40	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
15. ข้าพเจ้าคิดว่าไม่จำเป็นต้องเรียนภาษาอังกฤษ	4.18	0.87	ไม่เห็นด้วย

16. โอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมีน้อยมาก	4.09	0.94	ไม่เห็นด้วย
17. ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติภาษาอังกฤษ	4.91	0.30	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
18. คำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากในการจดจำ	4.36	0.67	เห็นด้วย
19. ผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษเป็นคนทันสมัยและทันต่อเหตุการณ์	4.73	0.47	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
20. ข้าพเจ้าไม่ได้ไปต่างประเทศจึงไม่จำเป็นต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.91	1.04	ไม่เห็นด้วย
รวมเฉลี่ย	4.30		

อภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้พบว่า 1. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.64 / 80.30 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากการทำกิจกรรมระหว่างเรียนประกอบด้วย การประเมินจากผลงาน การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การทดสอบย่อยระหว่างเรียนร้อยละ 83.64 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนเฉลี่ยร้อยละ 80.30 แสดงว่า แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา เหมาะสมนำมาจัดการเรียนการสอน เพราะทำให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดีขึ้น การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาจะเน้นให้เกิดการเรียนรู้ และฝึกฝนทั้งกระบวนการกลุ่มและเดี่ยว ใช้ความสามารถที่ตนเรียนมาสะสมจนเกิดเป็นความรู้ที่แม่นยำ พร้อมทั้งกิจกรรมการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ฝึกให้ใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เมื่อนักเรียนมีความรู้และมีความพร้อมจากการฝึกปฏิบัติจึงสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษในแนวทางของตนเองได้เป็นอย่างดี และส่งผลดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน สอดคล้องกับการวิจัยของ (พลับพลึง พันธไชย, 2553) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

81.50 / 95 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 75/75 จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งผลของงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้ศึกษา เห็นได้ว่าแผนการจัดการเรียนการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้นักเรียนได้พัฒนาการพูดอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร ทั้งยังส่งผลถึงผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้นของนักเรียนอีกด้วย

2. ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเท่ากับ 0.70 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นร้อยละ 70.00 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ได้พัฒนากระบวนการทางความคิดอันเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นประโยชน์ในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมได้พัฒนาทักษะทางภาษาอย่างเป็นธรรมชาติในรูปแบบของตนเองและฝึกการใช้ภาษาบูรณาการกับกิจกรรมการเรียนรู้อื่น (พลับพลึง พันธไชย, 2553) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยร้อยละ 81.50 และมีจำนวนนักเรียน ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 95.00 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือร้อยละ 75 /75จากเอกสารและผลการวิจัยพบว่าการจัดการเรียนการสอนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ทำให้นักเรียนมีก้าวหน้า

ทางการเรียนเพิ่มขึ้น เนื่องจากมีกิจกรรมที่หลากหลายให้นักเรียนได้ปฏิบัติ อีกทั้งได้ฝึกปฏิบัติทางภาษาด้วยตนเอง ความรู้ที่ได้สามารถนำมาใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

3. นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารคิดเป็นร้อยละ 80.30 จากการทดสอบจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มีประสบการณ์ตรงจากการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพราะได้ปฏิบัติจนสามารถนำไปใช้เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ฝึกฝนความสามารถจากความรู้ที่ได้เรียนมาพัฒนาความรู้จนแม่นยำ มีความมั่นใจที่จะสื่อสาร ประกอบกับการเรียนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาเน้นให้ฝึกจากกิจกรรมที่เน้นประสบการณ์ตรง เมื่อทำการทดสอบโดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงทำให้นักเรียนมีคะแนนที่สูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ (นภาพร กุลเรืองทรัพย์, 2547) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบของนักเรียนที่สอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา (รูปแบบที่ 1) พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 จากงานวิจัย เห็นได้ว่าการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาสามารถ ช่วยให้นักเรียนเรียนประสบความสำเร็จ ในการเรียนและส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมายและสนุกสนาน มีความสุขในการเรียน

4. นักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มีเจตคติที่ดีต่อการ

เรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก เนื่องจากกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนเป็นไปด้วยความสนุกสนาน น่าสนใจ ตื่นเต้น ไม่รู้สึกเครียด นักเรียนและครูมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมครูส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาของตนเอง การแสดงบทบาทสมมุติที่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในแนวทางของตนเอง ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนสนุกสนาน เพลิดเพลิน ครูคอยกระตุ้นและแนะนำ ทำให้นักเรียนพยายามใช้ความสามารถทางภาษาของตนเอง สื่อสารเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ จนประสบผลสำเร็จ นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง และการทำงานเป็นกลุ่มสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนในชั้นเรียน ส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์การเรียน การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังจากเรียนไปแล้วมีผลที่ดีขึ้น ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น นักเรียนเห็นคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษ เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน (นฤมล เสียบสวัสดิ์, 2545) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามปกติของและ (นภาพร กุลเรืองทรัพย์, 2547) ที่ศึกษาการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการเรียน และการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนแบบเดิม พบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสุข สนุกสนาน ในการใช้ภาษาอังกฤษของตนเอง เพื่อการสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติ เกิดความรู้ที่คงทนเพราะเกิดจากการฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง ทำให้นักเรียน

กระตือรือร้นที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ส่งผลถึงผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้นอีกด้วย ดังนั้นการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

5. ผลการจัดการเรียนรู้ การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) นักเรียนได้ฝึกประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาจากกิจกรรมต่างๆ เช่น การฟังเรื่องเล่า จากครูการอภิปรายเรื่องที่ได้อ่าน การเล่าเรื่องโดยลำดับเหตุการณ์ได้อย่างถูกต้อง การพูดแสดงความคิดเห็นเพื่อเล่าจากเรื่องที่ได้อ่านโดยใช้ภาษาของตนเอง ได้ใช้ความรู้ที่เรียนแล้วนำมาสื่อสารเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ ความรู้ที่นักเรียนได้จากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ จากกิจกรรมต่างๆมุ่งเน้นให้นักเรียนได้เชื่อมโยงและพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร นักเรียนได้ฝึก ปฏิบัติ พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา และบูรณาการความรู้ที่เรียนด้วย นักเรียนจึงสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม ด้านทักษะพิสัย (Effective Domain) นักเรียนมีโอกาสได้ใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ในการทำงาน ทั้งกิจกรรมกลุ่มและเดี่ยว การพยายามในการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจทั้งการสื่อสารด้วยเสียง และการใช้ท่าทางประกอบการพูด (การแสดงบทบาทสมมติ) นักเรียนได้ฝึกประสบการณ์ทางภาษาด้วยตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทำให้ความรู้ที่นักเรียนมีเกิดความคงทนและยั่งยืน นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้จริงในชีวิตประจำวัน ด้านจิตพิสัย (Psychomotor Domain) นักเรียนมีโอกาสได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้ฝึกวางแผนการทำงานเป็นกลุ่ม การแสดงและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบ ต่องานที่ได้รับมอบหมาย มีความเอื้อเฟื้อ แบ่งปันต่อ

เพื่อนในกลุ่ม นอกจากนี้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน เมื่อทำกิจกรรมร่วมกัน เช่น ครูคอยให้กำลังใจและแนะนำช่วยเหลือและกระตุ้นในการเรียน นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (เสาวลักษณ์ รัตนาวิรัช, 2540) กล่าวว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มีเป้าหมายให้ผู้เรียน ได้รู้จักเทคนิคกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารทางภาษา ทั้งให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดี ต่อการใช้ภาษา เช่น รักการอ่าน รักการเขียน เข้าใจความรู้สึกนึกคิดจากการสื่อความหมายของภาษา และให้มีความรู้สึกรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือเกื้อกูลกันรู้จักประชาธิปไตย และมีความคิดสร้างสรรค์เป็นของตนเองจากผลการวิจัยดังกล่าว จึงสรุปได้ว่าจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาทำให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจจากการฝึกความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งยังเป็นการเรียนแบบธรรมชาติ ทำให้นักเรียนสามารถสรุปองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง และเป็นโอกาสให้นักเรียน ได้ฝึกความสามารถอย่างต่อเนื่องด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย ก่อให้เกิดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และเกิดความรู้ที่คงทนจากการปฏิบัติจริง ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจ กล้าแสดงออกและกล้าแสดงความคิดเห็น ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ประสบความสำเร็จในการเรียนและเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง

สรุป

นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นจากก่อนเรียน มีนัยสำคัญทางสถิติ .05 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ดีขึ้น และนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับ มาก

ข้อเสนอแนะ

1. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา เป็นวิธีการสอนที่มีความหลากหลาย ในด้านของกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา ครูผู้สอนจึงควรวางแผนการจัดการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับหลักสูตร เนื้อหา บริบทของสิ่งแวดล้อม สังคม ความสนใจ และช่วงอายุของนักเรียนให้เหมาะสม เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียนสูงสุด

2. การสอนในแต่ละแผนการเรียนรู้อาจมีเวลาไม่น้อยกว่า 2-3 ชั่วโมง ต่อ 1 แผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมต่อเนื่อง เนื่องจากแผนการจัดการเรียนรู้โดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษามีทั้งหมด 7 ขั้นตอน หากใช้เวลาน้อยจะทำให้ครูผู้สอนไม่สามารถสังเกตการเปลี่ยนแปลง หรือพัฒนาการของนักเรียนได้อย่างชัดเจน

3. เพื่อให้ได้ข้อมูลในการวิจัยที่ชัดเจน และแน่นอนมากขึ้น ควรเพิ่มจำนวนของกลุ่มตัวอย่างและทดลองใช้กับสถิติขั้นสูง เพื่อให้ผลที่ได้เป็นที่ยอมรับมากยิ่งขึ้น

4. ควรศึกษาการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ในด้านความสามารถด้านอื่นด้วย เช่น ความสามารถด้านการฟัง การเขียน และการอ่าน

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม คณะครู นักเรียนโรงเรียนบ้านห้วยสนุกสะพานทอง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการกรมวิชาการ.(2544). *หลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้า และพัสดุภัณฑ์. 1-5.
- นภาพรกุลเรืองทรัพย์.(2547). *การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเจตคติต่อการเรียนและการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการมัธยมศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 95-98.
- นฤมลเสียบสวัสดิ์.(2545). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 ที่เรียนการอ่านด้วยการฝึกใช้ความรู้เดิมโดยใช้เทคนิคโครงสร้างระดับยอดกับวิธีสอนตามคู่มือครู*. วิทยานิพนธ์กศ.ม.(การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 49.
- พลับปลิง พันธไชย. (2553). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้อย่างมุ่งประสบการณ์ภาษา*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 87-88.
- มาลินี พันธเทพ. (2546). *การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามปกติ*. วิทยานิพนธ์ คม. นครสวรรค์ : สถาบันราชภัฏนครสวรรค์. 97-102.

สุมิตรา อังควัฒนกุล. (2539). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
1-167.

เสาวลักษณ์ รัตนิชช์. (2531). *เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา*.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประยูรวงศ์พรินติ้ง. 73

เสาวลักษณ์ รัตนิชช์. (2540). *รายงานวิจัยโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
หรือโครงการรู้หนังสือ (2531-2538)*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.18.